

<http://www.haaretz.co.il/gallery/cinema/docaviv/1.1699521>

[פסטיבל דוקאביב 2012](#)

מה מסתתר מתחת לעירום של זהר וגנר

זהר וגנר חשבה ליצור סרט על חשפניות ולכן חזרה אל ימיה כחשפנית בניו יורק. אלא שגילויים מטלטלים על עברה הפכו את סרטה התייעודי החדש "ימי הזהר" ליצירה הרבה יותר אפלה

• [צפי סער](#) 03.05.2012

בשדיים חשופים, מכנסונים ורודים ותלתלים בלונדיניים, זהר וגנר הצעירה מצייתת להוראות הגבר שמצלם אותה: עומדת, יושבת, שוכבת, מתנועעת, מפלרטטת.

רגע לפני, היא עוד לובשת מעין בגד תחרה שחור, צמוד ושקוף וביריות תואמות. "תמשכי את זה, אל תורידי מהר בכלל, זה הזמן שלך, תשחקי עם זה לאט", אומר לה הגבר שמאחורי המצלמה. היא מתנועעת בתגובה והוא משיב "יה, יה, יה, בייבי". היא יושבת ברגליים פשוקות, הוא מורה לה לשכב על הבטן: "הרצפה זה הדבר הכי מחרמן שקרה לך מאז שנולדת". היא מבצעת, ושואלת: "מה, ככה?"

זה קורה בסרטון שצולם בניו יורק לפני כ-20 שנה, המופיע בסרט התייעודי החדש של וגנר, "ימי הזהר", שיוקרן מחר בבכורה [בפסטיבל דוקאביב](#).

וגנר. להיות ילדה טובה, בכל תנאי. צילום: איליה מלניקוב

זהו סרטה השלישי של וגנר, בת 41, דוקומנטריסטית ועיתונאית. בסרט הראשון, [זורקי](#) מ-2006, היא עסקה במשפחתה ותיארה כיצד, כשהיתה בת 12, נהפכה לשותפת-סוד של אמה והסתירה מאביה את הרומן שניהלה האם עם גבר אחר. בשני, [סימני מתיחה](#) מ-2009, תיעדה את חודשי הריונה ובחנה את המיניות שלה ואת יחסיה עם בן זוגה אז. בסרט החדש היא חוזרת אל תחילת שנות ה-20 לחייה, תקופה שבה עבדה כחשפנית בניו יורק.

"כשהתחלתי את הסרט", היא מספרת, "אמרתי לאנשים: אני הולכת לעשות סרט על בחורה שבחרה בחשפנות, אהבה את החשפנות ולא מוצאת בזה שום דבר לא בסדר. זה סרט שבא להפריך את מה שחושבים. חשפנית היא לא בהכרח מוכת גורל, היא לא מסכנה, היא לא מכורה לסמים, היא לא מנוצלת. להיפך, היא אשה חזקה."

אבל העבודה על הסרט הביאה אותה למקום שונה לגמרי; לגילוי דרמטי, שהאיר באור חדש את כל מהלך חייה.

אנשים משקרים ?

וגנר, כך נראה, עשויה כולה ניגודים: יש לה תדמית זוהרת, פרובוקטיבית, שאת המציאות האפלה שמסתתרת מאחוריה היא חושפת בסרטיה, בזה אחר זה; היא אשה חזקה ועצמאית שיוצרת סרטים ובה בעת אשה שמתקשה מאוד לומר לא, כעדותה; ולמרות כל מה שעברה בחייה – מבחינות רבות היא נותרה תמימה.

היא גדלה באפקה שבצפון תל אביב, בתם הבכורה של הורים אמידים: אשת יחסי הציבור דסי וגנר ואיש העסקים אלי וגנר. כשהיתה בת 20, אחרי שירותה הצבאי, נסעה לניו יורק. למה שקרה שם היא מקדימה ואומרת: "גדלתי במקום מוגן מאוד. ההורים שלי לא חשפו בפני את העולם האמיתי". וכך, למשל, "כשהגעתי לניו יורק, פגשתי ברחוב איזה בחור, אפרו-אמריקאי. אחרי כמה שעות הוא אמר לי שהוא צריך הלוואה של 2,000 דולר, אז הלכתי איתו לכספומט. הוא אמר שהוא יחזיר לי בעוד כמה ימים. לא הכינו אותי לחיים. לא ידעתי שיש אנשים רעים, לא ידעתי שאנשים משקרים. וגם אחר כך, כשגיליתי שהוא שיקר לי, והוא מעולם לא החזיר לי את הכסף, לא הפסקתי לנהוג בדרך הזאת."

בחור אחר שפגשה ברחוב, ישראלי לשעבר, הכניס אותה לעסקי החשפנות. בין השאר, הוא "לימד" אותה מה היא אמורה לעשות במועדון, וה"שיעור" הזה נראה בסרטון שאותו הוא צילם אז, המופיע בפתח "ימי הזהר". באותו זמן, מספרת וגנר, "מכרתי לעצמי שיש לי העבודה הכי מדהימה בעולם, שאני אוהבת את העבודה הזאת, שאני חיה בעיר הכי מדהימה בעולם, שאני עושה המון כסף". גם ב 20 השנים שחלפו מאז התפיישה הזאת לא ממש השתנתה. "תמיד חשבת, איזו מגניבה אני, הייתי חשפנית, עבדתי במועדון שנוהל על ידי המאפיה האיטלקית, הכרתי את כל כוכבות הפורנו של הניינטז' בניו יורק, הייתי במועדון חשפנות בוול סטריט, הכרתי המון אנשים". היא החליטה איפוא שסרטה השלישי יעסוק בתקופה הנוצצת הזאת של חייה.

העבודה היתה סבוכה במיוחד. "במשך שנתיים הלכתי סחור סחור", היא מספרת. "צילמתי המון צילומים, נגנזו המון צילומים, היו המון סוגים של ניסיונות לטפל בזה, ולא הגעתי לשום מקום."

הצעד המתבקש, היא אומרת, היה להתקשר לאותו בחור בניו יורק - "כדוקומנטריסט, בהתחלה של פרויקט אתה קודם כל יוצר קשר עם אדם שהיה חלק משמעותי בחויה. אבל כנראה פחדתי לעשות את הסרט ככה. וכאילו כדי לא לעשות את השיחה הזאת, החלטתי שאני אצלם קטעי שחזור עלילתיים.

"הלכתי לכמה מועדוני חשפנות", היא ממשיכה ומספרת. "יזכר אז היה לי שוק ראשוני גדול, כשכנסתי לאיזה מועדון וראיתי את הבחורות שעושות את הלאפ-דנסינג והגברים נוגעים בהן. זה משהו שאני חוויתי וראיתי אלף פעמים, אבל באותו הרגע היתה לי בחילה נוראית. זה עשה לי רע. אבל אז חזרתי הביתה ואמרתי, לא, אבל בניו יורק זה היה קצת אחרת, זה לא היה ככה."

בכל מקרה, היא מוסיפה, "לא ידעתי איך לתקוף את הנושא. וזה מוזר, כי בעצם, בסופו של דבר הסרט נעשה פחות או יותר באותה שפה, באותה טכניקה של הסרטים הקודמים. הלכתי למועדון חשפנות ועשיתי אודישן, עמדתי מול בעל המועדון ואמרתי לו: באתי לעבוד. הוא הסביר לי מה לעשות, אמר לי: 'עכשיו תתפשטי, ועכשיו תרקדי קצת', ואלה דברים שעשו לי שם. ועדיין לא קלטתי שיש פה משהו לא בסדר. צילמתי כמה סצינות, ואפילו התחלתי לעבוד במועדון חשפנות, אם כי זה היה עם מצלמה. מעין דוקו-ריאליטי."

"ואז, פתאום אחרי כמה זמן, הבנתי שמה שאני עושה זה לא תהליך חקירה, או ריפוי, אלא אני משחזרת; אני עושה לעצמי שוב משהו נורא, במסגרת הסרט. אני מזיקה לעצמי באותו האופן. הדהים אותי לראות איך 20 שנה אחרי, אני יכולה לצלול לאותו מקום הרסני שבו אני נותנת לאנשים לגעת בי, להעליב אותי, לנצל אותי. אמנם בשם עשיית הסרט, אבל אין שום הבדל. זה היה אחרי שנה שצילמתי. מנהל ערוץ 8, אייל אופנהיים, ראה כמה צילומים ואמר לי, 'אני מרגיש שאת נאנסת בתוך הצילומים. אני חושב שזה צילומים נוראיים.'"

וגנר בצילום מהתקופה שבה עבדה כחשפנית בניו יורק. צילום Daze :

באותה תקופה, היא ממשיכה, "גם הכרתי את בן הזוג שלי, ויום אחד סיפרתי לו מה היה בצילומים, ובכיתי נורא. ואז התחלתי להבין שאם הסתרתי ממנו עד כה מה אני עושה בצילומים, ובסוף, כשכבר סיפרתי לו, זה היה מלווה בכזה כאב - אז קורה משהו לא טוב. ואז עצרתי הכל ואמרתי, אני אעשה את שיחת הטלפון הזאת לניו יורק, לאדם הזה."

בזמנו הוא נחשב בעיניה לחבר נפש. "הוא גם היה הגב שלי אז", היא מספרת, "כי הקשר עם ההורים שלי די נותק, ובטח לא יכולתי לשתף אותם במה שקורה, ולא היו לי חברות מהעולם הנורמטיבי. ברגע שאת חשפנית, את צוללת לעולם אחר. אין לך חברות מהעולם הלגיטימי. יש לך רק חברות חשפניות". הידיד הזה שמר את הסרטים שבהם צילם אותה לפני 20 שנה ושלח לה אותם.

עצימת עין

זו היתה בעצם תחילתו של מסע הגילוי שלה. לצדה השתתף בו בן זוגה כיום, שגם מופיע בסרט אך מעדיף ששמו לא יוזכר. המניע שלו לקחת חלק בסרט, אומרת וגנר, היה "ההשפעה של הסיפור

הזה על היחסים שלנו. הוא אמר לי: יש לך בעיה במה שקשור למיניות. היחס שלך למין הוא טכני'.

"זה משהו שאף בן-אדם לא אמר לי בחיים, ובהתחלה אני גם כמובן התווכחתי עם זה. אבל תוך כדי התהליך של עשיית הסרט התחלתי לבחון את ההתנהגות המינית שלי בכל מיני אופנים. למשל, התחלתי להיות עם עצמי באמת ברגע הזה, שנייה לפני שהאקט המיני מתחיל, ופתאום שמת לי לב שהגוף שלי מתמלא באימה. שאני חווה פחד. אבל למה פחד? אני הרי נמצאת בחדר השינה שלי, עם בן הזוג שלי, זה אדם שאוהב אותי. הבחנתי בזה בפעם הראשונה. ואני מחשיבה את עצמי בן-אדם מודע, עברתי טיפולים, אבל לא הגעתי לחקירה כל כך עמוקה במסגרת טיפולית. ואני חושבת שבמערכות יחסים שהיו לי לאורך השנים, הרבה בני זוג אולי ראו את הבעיה שלי ופשוט בחרו ללכת. או לעצום עין."

וגנר ב"סימני מתיחה". המיניות על רקע ההריון. צילום: איתי נאמן

האופן שבו נבנית דמותו של בן זוגה לאורך הסרט מעניין: בהתחלה הוא נדמה כגבר רכושני, שוביניסט מצוי, אבל דווקא הוא זה שמסייע לווגנר במידה רבה לחשוף, גם בפני עצמה, את מה שקרה לה בעבר. ועם זאת, קשה להתעלם מכך שגם בסרט הזה אחת מנקודות המבט המרכזיות היא נקודת המבט שלו; נקודת מבט גברית. וגנר, כך נדמה, ממשיכה לרצות את הגברים בחייה. עדות בוטה לכך, שנחרתה בזיכרון, היתה בסרטה הקודם, "סימני מתיחה", שבו סיפרה איך עשתה מין אוראלי לבן זוגה אז כמה ימים אחרי שילדה את בתה.

"יש לי נטייה חזקה לאמץ את המבט הגברי", היא מודה. "אני בכלל מסתכלת כמו גבר על עצמי ועל הסביבה. אני רגילה לרצות גברים וקשה לי מאוד להימצא בחילוקי דעות. הסרט מציג בעיה של בחורה שלא יודעת להגיד לא. לא לבן הזוג שלה, לא לגברים במועדון החשפנות, לא לגבר שצילם אותה."

מתוך "סימני מתיחה"

"אני חושבת שעכשיו אני עובדת על זה. זאת המודעות החדשה, הראייה החדשה שקיבלתי בעקבות הסרט; איך לא לפחד להגיד לא. דווקא מי שהכי סובל מזה עכשיו הוא בן הזוג שלי, כי אני משייפת את הציפורניים בקרב אתו. כי שם אני מרגישה בטוחה."

הנטייה החזקה הזאת לרצות נובעת אולי, היא אומרת, מההיסטוריה המשפחתית: "מכיוון שאמא שלי דחתה את אבא שלי, אולי רציתי לפצות את כל הגברים על הדחייה. אני לא רציתי להיות האשה שאמא שלי היתה, אשה שלא רצתה את בן הזוג שלה, שדחתה את הגבר שלה."

בכלל, היא מוסיפה, "להיות ילדה טובה, בכל תנאי, זה משהו שלמדתי כנראה בגיל צעיר מאוד. אבל לכאורה ממש לא היית ילדה טובה: מרדת, בעטת, הלכת להיות חשפנית."

"בתוך החשפנות הייתי ילדה טובה. זה היה לרצות את הבעלים של המועדון, לרצות את הלקוחות, פשוט לרצות את כולם."

"זה היה נורא", היא מוסיפה. "זה נורא שכל מיני אנשים זרים נוגעים בך ככה בשביל 20 דולר."

והמשכת?

"זה הדבר הנורא, שהמשכתי."

בסרט, בין השאר בשיחות עם בן זוגה, היא מתקשה להיזכר מה בדיוק עשתה שם, במועדון. היא זוכרת שחוץ מהריקודים היה שם "שמפיין רום", שבו החשפניות היו מסתגרות עם לקוחות, והיא היתה בו כמה פעמים, אבל אינה זוכרת מה עשתה. "כנראה הייתי כל כך מנותקת", היא אומרת, "כי אני יותר זוכרת את הכאב שלי כשאני מסתכלת על בחורות אחרות כשנוגעים בהן. אני לא זוכרת."

פחד עמוק

פרט ביוגרפי נוסף שמתגלה בסרט הוא בעיה שווגנר סבלה ממנה בנעוריה - כאבים בזמן מגע מיני, תופעה שאינה נדירה בקרב נשים בנות 20-30, אך עדיין לא ידוע אם מקורה פיסי או נפשי. וגנר טופלה והבעיה נפתרה, אך כעבור זמן לא רב היא עברה טראומה מינית - שמתבררת לה עצמה תוך כדי עשיית הסרט. מסע הגילוי שלה, הכרוך בבחינת מיניותה, מורכב איפוא במיוחד.

"עד שעברתי את הטיפול, החוויה של מגע מיני היתה סיוט בשבילי", היא מספרת. "אז אם היה לי חבר בגיל 16, כבר המגעים הראשונים שלי היו טראומטיים. ואם גם חושבים על גוף ונפש, אפשר לשאול, למה דווקא אני קיבלתי את המחלה הזאת?"

למה?

"אני מניחה שהמיניות היא נושא סבוך ולא פתור כבר דור שלישי אצלנו במשפחה. סבתא שלי נהגה לומר לאמא שלי, כשהיא היתה ילדה, 'מין זה לגברים. נשים עושות את זה בשביל גברים'. ומצד שני, סבתא שלי היתה אשה אקסהיביציוניסטית. היא היתה מתלבשת בצורה פרובוקטיבית מאוד. היה לה בוטיק בגדים בנחלת בנימין, ואמא שלי זוכרת, כילדה, את סבתא שלי הולכת ברחוב וגברים מסתכלים ושורקים והיא נהנית מזה. אני חושבת שאמא שלי זוכרת את זה כחוויה טראומטית."

וגנר בסרטה "זורקיי". שותפת סוד של אמה. צילום: גיל מרקו שני

אשר לה עצמה, אומרת וגנר, גם אחרי הטיפול "היחס שלי למין אף פעם לא חזר להיות נורמלי. נשארה חרדה. זה צילק אותי במידה שמין הוא תמיד דבר מורכב בשבילי. אחרי הטיפול ומה שקרה בעקבותיו, פתאום התחילה תקופה ששכבתי עם גברים בקלות רבה מדי, מהר מדי. אף פעם לא הבנתי למה. עכשיו אני מבינה הכל. רק עכשיו אני מתחילה בעצם לשקם את עצמי מבחינה מינית. קודם כל, כי הבנתי שיש לי בעיה, שלא חשבתי שיש לי. והבנתי שיש לי פחד עמוק."

מערכת היחסים שלה עם בן זוגה הנוכחי, הנמשכת זה שלוש שנים כמעט, היא הארוכה ביותר שהיתה לה מעולם. "אני חושבת שגם ברחתי ממערכות יחסים כדי לא להתמודד עם הבעיה", היא אומרת. "פשוט ידעתי שכשאני במערכת יחסים, אחרי כמה חודשים אין יותר מין. ולכן לא היו לי קשרים ארוכים אף פעם. מה שגם לא גרם לי לשאול את עצמי שאלות מיותרות. חשבתי שאני לא בחורה שמאמינה בהתמסדות, בבורגנות, שאני 'פרי ספיריט', היפית, שאני לא מאמינה במוסד הנישואים. זה מדהים, האידיאולוגיה שבניתי לעצמי רק כדי לא להתמודד עם בעיה שיש לי; שהיא מין בתוך מערכת יחסים, מין באינטימיות."

וההתמודדות לא פשוטה. בן זוגה, היא מספרת, סיפר לה שקצת אחרי שהכירו, היא אמרה לו שאינה יודעת לתת ולעשות כלום בזוגיות, היא גם לא מנקה ולא מבשלת -- אבל היא מעולה במין אוראלי. "אני לא זוכרת את זה, אבל הוא נשבע שאמרתי לו דבר כזה. ואז הוא נחרד, כי הוא אומר, 'איך בחורה כל כך מקסימה, נעימה, אינטליגנטית, טובה, איך היא אומרת על עצמה דבר כזה. למה היא לא אומרת, אני אהיה חברה טובה, אני אהיה קשובה, אני יודעת לעזור לך בפתרון בעיות. למה היא אומרת את זה?'"

ההכרה בבעיה, כפי שהיא מכנה זאת, מביאה את וגנר למקומות לא צפויים. כך, למשל, היא חושבת מחדש על דעות שהחזיקה בהן בעבר וגם על סרטה הקודם, "סימני מתיחה". הסרט, שבו צילמה את עצמה בעירום כשהיתה בהריון ובאחת הסצינות גם אוננה מול המצלמה, עורר תגובות קשות, היא אומרת. ובעקבותיהן "הבנתי שיש פער גדול מאוד בין האופן שבו אני תופשת עירום וחשיפה לבין הדרך שבה כלל האוכלוסייה תופשת זאת."

וגנר. "אם פעם חשבת, שכל אחת תתלבש איך שהיא רוצה, היום אני חושבת אחרת. כי העולם הוא רע. "צילום: תמר קרוון

בכלל, היא אומרת, "אם פעם חשבת, שכל אחת תתלבש איך שהיא רוצה, ואין שום דבר רע בעירום, זה הכל מוסכמות - היום אני פתאום חושבת אחרת. לא מפני שיש בזה משהו רע, אלא מפני שהעולם הוא רע."

גם על הדיסק שהוציאה לפני כמה שנים עם להקתה, "זהר וגנר והמסריחים", יש לה מחשבה שנייה. "הדיסק הזה עוסק בשלוש-ארבע שנים, באמצע שנות ה-30 שלי, שלא הייתי במערכת יחסים והייתי מה שנקרא רווקה תל-אביבית הוללת. והוא עוסק במפגשים המיניים שהיו לי. גם שם המסקנות תמיד עגומות. הבחורה ששרה, אם את קוראת בין השורות, היא די קורבנית. אבל כשהיא עולה על הבמה, היא יורדת לתיאורים המיניים הכי פרטניים. יש למשל שיר שהפזמון שלו הוא 'נוריד עוד ראש, אחר כך תרד לי, נוריד ראש, תיתן לי בראש', דיבור כזה.

"אני יודעת שהרבה בחורות שהיו בהופעות הרגישו שזו העצמה נשית, כי אני עומדת על הבמה ומספרת סיפורים שאף אחת לא מעזה ומשתמשת במלים שאף אחת לא מעזה. אבל היום כשאני מסתכלת על זה, אני שואלת את עצמי אם לא היה שם שימוש יתר במיניות, מתוך חוסר הערכה עצמית, חוסר אמון שיש לי משהו אחר לתת."

עם זאת, היא אומרת, "אני אוהבת מאוד את הדיסק הזה. אבל זו אהבה לעשייה. כי עשיתי אותו עם שלושה מוסיקאים - ימי ויסלר, טל הפטר ועודד גולדשמידט - שנהיו חברים טובים שלי, והעבודה על השירים היתה תמיד יחד אתם. הייתי כותבת ומביאה להם, אז הרבה פעמים הם בעצם היו הקהל, והייתי כותבת דברים שמצחיקים אותם, או מעניינים אותם."

זאת אומרת, אולי קצת ריצית?

"אני לא חושבת שריציתי, אבל כן, באמת קצת אימצתי את המבט הגברי שלהם. שוב, אני אוהבת כל מה שעשיתי. אני אוהבת את ימי ועודד וטל, שאגב, רק היו טובים אלי ומפרגנים ונתנו לי את הבמה והיו גב לעשות כל מה שאני רוצה."

אז בעצם עכשיו את לא בטוחה, האם אני על הבמה ועושה פרובוקציות מפני שכזו אני – "אני מפני שזו מחלה. מפני שאני דפוקה."

ואת לא יודעת את התשובה .

"לא. אבל אני יודעת דבר אחד : אני לא מתביישת במה שעשיתי, לא מצטערת. אני מקבלת, אני אוהבת את כל מה שעשיתי, כי זאת אני. ואני גם גאה, שהלכתי ועשיתי דיסק. שיצרתי."

כך גם בנוגע לשלושת הסרטים שלה : "אני לא בחורה שאוספת יהלומים או משהו כזה, אבל אני מרגישה שאני עונדת את הסרטים שעשיתי כמו תכשיט, שעבדתי נורא קשה בשביל להשיג אותו."

חופש כביכול

תוך כדי הבחינה העצמית של וגנר מתגלה המצב המורכב שהיא נתונה בו : כמו רבים מבני דורה, לפחות משכבה חברתית-כלכלית מסוימת, היא גדלה להורים ליברלים, כפי שהדבר מכונה. הורים שבגרו בשנות ה 60 והושפעו מתרבות "האהבה החופשית", כפי שהיא מכונה .

אתוס האהבה החופשית, שפרח בארצות הברית באותן שנים של שגשוג התנועה הפמיניסטית, בישר לכאורה שוויון, אחווה וסקס מעולה לכולם ; בפועל, כבר ידוע מזמן שהגברים ההיפים היו לעתים קרובות לא פחות סקסיסטים מאבותיהם השמרנים. הרטוריקה של החופש המיני ושל השחרור מהמוסכמות הכובלות נוצלה באופן ציני להחריד להמשך דיכוי של נשים, מתוחכם יותר ואולי אף יעיל יותר. מדובר בעניין חמקמק ביותר, כי הרעיון שמאחורי החשיבה הזאת אינו לחזור לפוריטניות ולהדחקת המיניות, אלא למנוע ניצול בשם החופש-כביכול .

וגנר מבינה כיום שהרבה מהדברים שעשתה במשך השנים היו פועל יוצא של אתוס כוזב, שלוה בתסבוכות משפחתיות ואחרות. היא עדיין בעיצומו של תהליך חשיבה על גוף, מיניות, גבולות וכדומה. "יכול להיות שעכשיו אני בריאקציה הפוכה", היא אומרת. "אולי שוב אפתח סלחנות ליסימני מתיחה."

וגנר בתקופה שבה חיה בניו יורק. צילום Daze :

וגנר מודעת לפרדוקס הטמון בכך שערב הקרנתו של סרט שבו היא חושפת שוב את קרביה, היא מדברת על לבטיה בענייני חשיפה. זהו עוד אחד מהניגודים המאפיינים אותה. כשהיא נשאלת, איך זה להיות בן-אדם שמציג את חייו האינטימיים על המסך, היא משיבה: "זה כנראה מוכיח באמת שעוד יש לי בעיה."

למה בעיה? אני לא מקבלת את זה.

"כי למדתי מהסביבה שזה - אני לא יודעת מה זה נורמלי, אבל זה לא טבעי שבן-אדם ירצה לספר את סודותיו בציבור."

אולי זו דרך להתמודד.

"זאת בהחלט הדרך שלי לטפל בעצמי. לרפא את עצמי. נרפאתי מכל מיני בעיות בעזרת הסרטים שלי. באמת, זו תרפיה קודם כל. וחוף מזה, אני אוהבת לספר סיפורים. אני אוהבת לבטא את עצמי."

"בהתחלה חשבתי לעשות סרט על חשפניות אחרות. גם ב'סימני מתיחה' בהתחלה צילמתי נשים אחרות בהריון. אמרתי, נחקור את הנושא של גוף ומיניות האשה בתקופת הריון, בתוך היחסים שלה עם הגבר שלה. וישבתי מול הרבה זוגות, גברים ונשים. הייתי מביאה את הראיונות לאנשי ערוץ 8 ומראה להם והם היו אומרים לי: אבל בסוף הכי מעניינים הסיפורים שלך. כי את מחויבת טוטאלית, ויש לך הנגישות, ואף אחד לא אומר לך 'לא', ו'את זה בעלי לא מרשה'. וגם פה התחלתי עם החשפניות, וראיתי שהן משקרות לי. ואז אמרתי, אבל לי יש הסיפור."

מה דעתך על הדעה הפמיניסטית, שחשפנות כמוה כזנות וכי יש להוציא אותן אל מחוץ לחוק?

"חשפנות זה זנות. בטח. זו זנות בעטיפה יפה. כל חשפנית נותנת שירותי מין תמורת כסף. גם אם זו חדירה וגם אם זה לא חדירה. מה ההבדל? אולי יש חשפנית אחת למיליון שלא מקיימת מגע מיני בתשלום. זה כמו ההבדל בין הורה שהוא אלים פיסית ומכה את הילד לבין הורה שמתעלל לא בדרך של מכות. למה זה פחות? ברור שזנות זו זוועת עולם. אבל חשפנות זו זנות."

וגנר. "נרפאתי בזכות הסרטים. "צילום: מיה ווב

והיא מוסיפה: "היה לפני כמה שבועות [הסיפור הזה בחוף בוגרשוב](#). הגבתי על זה קשה מאוד. כי אני רואה קצת דמיון. אולי היא חושבת שהיא עשתה את זה מרצונה. כמו שאני חשבתי שעשיתי את זה מרצוני."

יש כאלה שאומרים שפמיניסטיות נוהגות בפטרונות במקרים כאלה.

"לא. לא. גם אני הייתי אומרת פעם שזו פטרונות. לא. זה שקר עצמי. זו הונאה עצמית. היא לא יודעת. וגם יש חוסר רצון לדעת, להכיר במצב. כי יש פחד מלהשתנות. או לגלות שאי אפשר להשתנות."

היא, כאמור, דווקא משתנה. וכך גם בן זוגה, היא מספרת. "בן הזוג שלי הוא גבר שהיה מסתובב במועדוני חשפנות, היה אצל זונות. הוא הסיפור הקלאסי של הגבר שבגיל 13 אבא שלו אומר לו, 'הנה יש לך בר מצווה, עכשיו אני לוקח אותך לזונה'. זו החוויה המינית הראשונה שלו."

היום הוא היה הולך לזונה?

"בחיים לא. הוא עבר מהפך. יש לו חבר'ה שהוא יושב אתם שנים, ולפני כמה ימים הם אמרו לו, 'יאללה, בוא נלך לזונות'. הוא חזר הביתה ואמר לי, 'את יודעת, אני מרגיש כזה גועל, כזה בוז, כאלה רחמים'."

וזה בעקבות מה שהוא עבר אתך בעצם?

"כן. בעקבות הצלילה לתודעה של הצד האחר. הוא תמיד היה בצד הפוגע בעצם."

למעשה, היא מוסיפה, "גילינו שכשאני נסעתי לניו יורק בשנת 1990, גם הוא נסע לשם. והמועדון שהייתי בו, הוא היה הולך לשם באותן שנים. היום הוא לא יכול לשתף עם זה פעולה."

זה מעורר תקווה.

"נכון, והלוואי שגברים יראו את הסרט הזה."

מצד שני, חשבת פעם לשים פס על מה שגברים חושבים?

וגנר נועצת בי מבט, משתהה ואומרת: "הלוואי."

תקופת אבל

"ימי הזהר" הוא בעצם השלישי בטרילוגיית הסרטים האישיים של וגנר. שלושתם יוקרנו בערוץ 8 ב 9 ביוני. "מבחינה כרונולוגית הוא מתחיל בדיוק במקום ש'זורקי נגמר", היא אומרת. "סימני מתיחה' עסק במיניות וגוף בתקופת הריון. אחריו אמרתי שזה יהיה הסרט האישי האחרון, אבל בעקבות התגובות הנסערות עליו הבנתי שנושא החשיפה לא פתור. שבשבילי חשיפה היא קלה ובשביל אחרים הרבה פחות. הבנתי שיש לי מחויבות לפרש לעצמי ולצופים, מתוך דין וחשבון פנימי, את עניין השימוש בגוף ב'סימני מתיחה'. עכשיו אני מרגישה שהסרט הבא יכול להיות עלילתי, או סרט על מישהו אחר. אני לא מרגישה שיש עוד קצוות פרומים."

את רוב העבודה על סרטיה היא עושה לבדה. "אני גם המפיקה, אני הבמאית, אני הצלמת. חלק מהדרך עשתה אתי העורכת, טל רבינר, אבל אז היא הלכה לפרויקט הבא ושוב נשארתי לבד."

מבין שלושת סרטיה, היא אומרת, "ימי הזהר' הוא הסרט שהכי הפתיע אותי. לא היה לי שמץ של מושג לאן הסרט הולך. ובגלל זה הוא גם כאילו לא הלך לשום מקום במשך שנתיים. ולכן אני חושבת שבסרט הזה יש התהליך הנפשי הכי אותנטי מכל הסרטים."

וגנר כילדה עם משפחתה. מתוך "זורקי".

ההפתעה באה לקראת סופו של הסרט, אחרי תהליך ממושך ומרתק. אחרי שטופלה בשל הבעיה שממנה סבלה, כשהייתה בת 18, באה וגנר לביקורת אצל הגינקולוג שטיפל בה. והוא אנס אותה.

עד הסצינה שמצולמת בסרט, שבה היא ובן-זוגה מדברים על כך, וגנר לא הבינה מה עברה. "אני זכרתי מאוד במעורפלי", היא אומרת. "לא חשבתי שקרה משהו לא בסדר, ובטח לא חשבתי שיש איזשהו קשר בין הסיפור הזה לבין מה שקרה בניו יורק."

אחרי שהבינה, "עברתי תקופת אבל", היא מספרת. "פתאום הבנתי איך כל הסיפור של החיים שלי, שסיפרתי לעצמי, הוא לא נכון, הוא סיפור אחר. פתאום הבנתי שקרה לי משהו נורא, והדבר הנורא הזה עיצב לי 20 שנה של תפישה מינית. והסתכלתי אחורה על כל מערכות היחסים שהיו לי, כל הגברים שנתקלתי בהם, כל השנים שהיה לי מין, או שלא היה לי מין, ופתאום הבנתי הכל אחרת."

הגינקולוג שאנס אותה עדיין מקבל מטופלות, היא מספרת. האם חשבה לחשוף אותו, לעמת אותו עם מה שעשה? וגנר אומרת שחשוב לה להזהיר נשים, שלא ילכו לבדן לגינקולוג ולא ישלחו נערות לבדן. כי היא מן הסתם אינה היחידה שנפלה קורבן לתקיפה מינית כזאת. אשר לחשיפת הרופא שתקף אותה היא אומרת, "כואב לי על אשתו ועל הילדים שלו". נוכח מחאה על טוב הלב המופרז בעליל הזה היא מוסיפה, שאת תהליך ההתמודדות שלה עשתה בסרט.

אחת התוצאות של התהליך הזה, היא מוסיפה, היתה שהפסיקה לעשן: "היום, לראשונה זה 20 שנה, אני לא אדם מעשן. אני לא נגד, אבל פעם הייתי ממש בעד, תמכתי בלגליזציה של סמים קלים. היום אני רואה איך אצלי זה גם בא לטשטש איזו בעיה ולכסות על פצע."

בסרט, כשהיא מספרת לאמה על האונס, תגובתה של האם מפתיעה, מזעזעת. "אמא שלי ראתה את הסרט ורק אז התחילה לחשוב שאולי היה שם משהו בעייתי", אומרת וגנר. "היא שאלה אותי

אם זה נקרא אונס, כי לא הופעלה מצדי התנגדות. משהו בתוכי מחכה שהיא תתנצל. אני חושבת שהיא עוברת עם עצמה עכשיו משהו קשה מאוד, היא לא יודעת איך לעכל את מה שקרה."

אפשר איפוא להבין עד כמה בוער בווגנר הרצון להעביר מסר, חשוב מאין כמותו, בסרט הזה. "אני מרגישה שאם אני באה לילדות בנות 20, ואני אומרת להם שגם אני האמנתי במה שמכונה חופש מיני, ואני מגישה להן את המסקנה שלי - תהיה לזה השפעה."

יותר מזה, היא מוסיפה: "היתה גרסה אמנותית יותר של הסרט, אוונגרדית, שהצפייה בה היתה קשה יותר, מאתגרת יותר. יותר שתיקות, יותר חושך. ובחרתי לעשות גרסה אחרת, כדי שכמה שיותר אנשים יצפו בו."

הצפייה היא אכן חוויה מעניינת ומורכבת - שגם עשויה לגרום לצופה תחושה שספג אגרוף בבטן.

אמהות היא שחרור

השינוי שווגנר רוצה לחולל קשור גם בהיותה אמא. בתה לואי בת ארבע, הן גרות בצפון הישן של תל אביב. סלון הדירה, כנהוג, זרוע קופסאות פלסטיק שקופות ובהן שלל צעצועים. "אני מסתכלת עליה ואני רואה ילדה עליזה ושמחה ומאושרת, היא כל הזמן רוקדת ושרה", מספרת ווגנר. "ולפעמים אני אומרת, יכול להיות שגם אני הייתי כזאת. אני רואה את עצמי דרכה. ואני רוצה שזה לא יתקלקל."

התחושה הזאת מלווה, כך נדמה, אמהות רבות לבנות, המודעיית לתהליך שהן עברו בהתבגרות שלהן ובהפיכתן לנשים; למחיר שהן שילמו לא פעם. יש רצון עז שלבת יהיה טוב יותר, שהיא לא תיפול למלכודות שהאם נפלה לתוכן. ושכאשר ייקרו בדרכה מהמורות, היא תהיה חזקה דיה להתמודד אתן.

וגנר מרבה לחשוב על העניין. "לפני שעשיתי את הסרט", היא מספרת, "לא חשבתי שזו בעיה, נגיד, שילדה קטנה תלך בים עירומה."

זו לא אמורה להיות בעיה, אבל העולם כל כך מעוות.

"זהו. זה מה שאף פעם לא הבאתי בחשבון, את העולם המעוות. לא הבאתי בחשבון, שלא כל האנשים הם שוחרי טוב. זו ההתפכחות הכי גדולה שלי."

מה השתנה בחיך מאז שלוסי נולדה?

"קודם כל, אני יותר מאושרת. אף פעם לא עבדתי בעבודה קבועה, תמיד עבדתי מהבית, והייתי קמה בבוקר עם איזו מועקה, הרגשתי אי-ודאות, חוסר משמעות. היום, קודם כל יש לי מסגרת. היא קמה בבוקר, היא מעירה אותי, אני מלבישה אותה, מתלבשת, לוקחת אותה לגן, חוזרת. בארבע אני הולכת לקחת אותה, בשמונה אני משכיבה אותה. הכל מסודר. ויש לי המחויבות כלפיה, יש לי ילדה שכשהיא צריכה אותי היא באה לפני. זה דבר מדהים ומשחרר."

מעניין שאת חווה את זה כמשחרר ולא ככובל.

"ממש לא. תמיד ידעתי לבטא את עצמי, ודווקא כשיש ילדה שאני צריכה להיות שם בשבילה לפני עצמי - זה הדבר המשחרר. אני אף פעם לא מרגישה שהיא גוזלת ממני את הביטוי האישי שלי, או את המקום שלי."

אשר לעתיד, היא אומרת, "אנשים אומרים לי, מה יהיה כשלוסי תגדל ותראה את הסרטים, והחברים שלה יגידו כל מיני דברים. ואני אומרת, גם אם לוסי תשלם בגיל 13, נניח, איזשהו מחיר

על הסרט שעשיתי עשר שנים קודם לכן, הרווח שלה הוא גדול פי מיליון. כי בזכות ההבנה שלי את עצמי אני מרגישה שאוכל לשמור עליה ולהנחות אותה. לא היו לי הכלים להגן על הילדה שלי לפני שעשיתי את 'ימי הזהר'."

ומה הלאה? היא חושבת על כתיבת ספר. בעבר היתה עיתונאית ב"העיר" וכיום, לצד העשייה התיעודית, היא כותבת ביקורות קולנוע. בנוסף לכך, היא מספרת, "אני רוצה לעשות סרט על אבא של בן הזוג שלי, שהוא אישיות רבת פעלים, דמות מיתולוגית שכל השנים אף אחד לא ידע בדיוק מה הוא עשה. יש עליו המון סיפורים, והיום הוא מוכן לספר את הסיפורים בעצמו."